

راز ماندگاری سرمایه‌های بزرگ در سهام پتروشیمی

نگاه نهادی به ماندگاری سرمایه در صنعتی که «هسته مرکزی پرتقوی» سهامداران است

در سال‌هایی که بازار سرمایه ایران با نوسانات شدید، بی‌ثباتی سیاست‌گذاری، تغییرات نرخ ارز و شوک‌های رفتاری سرمایه‌گذاران خرد مواجه بوده، یک پرسش به‌طور مداوم تکرار شده است که چرا با وجود تمام این ریسک‌ها، سرمایه‌های بزرگ و نهادهای همچنان در صنعت پتروشیمی باقی مانده‌اند؟ این پرسش زمانی پررنگ‌تر می‌شود که می‌بینیم بخش قابل توجهی از سرمایه‌گذاران خرد، با هر افت مقطعی یا خبر منفی، از این صنعت خارج می‌شوند؛ اما صندوق‌های بازنشستگی، هلدینگ‌های سرمایه‌گذاری، صندوق‌های درآمد ثابت نه تنها از پتروشیمی خارج نشده‌اند، بلکه در مقاطع مختلف اقدام به افزایش وزن این صنعت در پرتفوی خود کرده‌اند. **سید فرهنگ حسینی** - صاحب نظر اقتصادی - منشأ این تفاوت رفتاری را در تفاوت رویکرد و منطق سرمایه‌گذاری نهادهای، مدیریت ریسک و نقش ساختاری پتروشیمی در اقتصاد می‌داند و در گفت‌وگوی پیش‌رو با «ایران» ابعاد مختلف آن را مورد توجه قرار می‌دهد.

سناریوهای مختلف اقتصادی، جریان نقدی پایدار دارند. در حالی که عمده صنایع تولیدی مانند صنایع غذایی، لاستیکی، دارویی، شوینده و بسیاری از صنایع دیگر درگیر سرمایه در گردش هستند و بخش قابل توجهی از سود باید مجدداً در عملیات برای خرید مواد اولیه و وصول مطالبات فروش صرف شود. در حالی که صنعت پتروشیمی به دلیل نحوه تسویه خوراک و فروش نقدی در بورس کالا و صادرات محوری، جریان نقدی آزاد بالایی دارد. از این منظر، پتروشیمی یک دارایی استراتژیک محسوب می‌شود.

◀ سرمایه نهادهای چگونه تصمیم می‌گیرد؟

نخستین خطای رایج در تحلیل رفتار سرمایه‌های بزرگ، مقایسه آنها با سرمایه‌گذار خرد است. سرمایه‌گذار خرد معمولاً با افق زمانی کوتاه، محدودیت نقدینگی، حساسیت بالا به نوسان قیمت و تأثیرپذیری شدید از فضای روانی بازار تصمیم می‌گیرد و ملاک تصمیم‌گیری وی نوسانات قیمتی است. در مقابل، سرمایه‌گذار نهادهای به دلیل حجم بالای پرتفوی، افق زمانی بلندمدت دارد و به جای قیمت و بازده، بر جریان نقدی و بقا تمرکز می‌کند. در نتیجه به دنبال صنایعی است که در

پتروشیمی
هنگام

ایران

۱۰۸